

HOOFDSTUK 1

‘Jeugdzorg Haaglanden. Met Jaspers.’ Met de telefoon tussen zijn kin en schouder probeert Tim een dossier uit de stapel op zijn bureau te trekken. ‘Ja, ik kijk even...’ Moeilijk manoeuvrerend voorkomt hij dat de berg gaat glijden. ‘Welk dossiernummer zegt u? Ja, een ogenblikje graag.’ De hopeloosheid van wat hij aan het doen is, overvalt hem. Hij laat de stapel voor wat die is, zakt terug in de bureaustoel. ‘Kan ik u hier zo over terugbellen? Fijn... Ja, ik noteer de gegevens...’ Zodra hij het gesprek heeft beëindigd, schakelt hij zijn toestel door naar een collega verderop in de gang. Met zijn hoofd in zijn handen blijft hij stil aan zijn bureau zitten.

Als Lona Meertens tien minuten later met twee bekers koffie de kamer in stapt, treft ze hem nog steeds in die houding. ‘Koffie?’ Tim kijkt op. Zijn ogen staan dof, alsof hij haar niet eens ziet. Voorzichtig zet ze de bekers op een leeg plekje naast de laptop op het bureau. Zelf schuift ze in de bezoekersstoel tegenover hem. Iets zegt haar dat het helemaal mis is met haar baas. Zo moedeloos heeft ze hem nog niet meegemaakt. Tim is de grappenmaker hier. Zijn kennis van de zaken die hij onder handen heeft is fenomenaal. Al vanaf de eerste dag dat ze hier aan het werk ging, had hij haar daarmee geïmponeerd. Maar hij was ook slordig, ongeorganiseerd eigenlijk. En daar had ze een taak voor zichzelf gezien.

Het kleine kamertje tegenover zijn bureau was haar werkplek. En die had ze efficiënt ingericht. Al snel had ze een paar archiefkasten laten aanrukken en het grote bureau omgeruild voor een werkblad aan de muur. Zo had ze de meeste zaken binnen handbereik. Als ze al eens gesprekken moest voeren deed ze dat liever in één van de spreekkamers verderop in de gang. Daar had ze meer privacy en Tim vond het allemaal wel prima. Over twee maanden zit haar proeftijd erop. Ongelooflijk eigenlijk. Toen ze half maart vorig jaar hier aan de

slag was gegaan, had ze nooit gedacht dat ze het langer dan een paar maanden zou uithouden. Maar het kan verkeren.

‘Tim?’

De man tegenover haar geeft nauwelijks een reactie. Hij staart over haar schouder in een verte die zij niet volgen kan. Lona zwaait met haar hand voor zijn ogen. ‘Hallo... contact?’

Tim lijkt zichzelf te herpakken. Met een zucht recht hij zijn schouders en kijkt naar de bekers met koffie op zijn bureau. Dan gaat zijn blik naar het pittige meisje tegenover hem dat bezorgd naar hem kijkt.

‘Sorry, ik was er even niet bij. Je hebt al koffie gehaald? Lekker, dat is precies wat ik nodig heb.’ Zijn mond voelt droog. De woorden klinken hem in de oren alsof ze van iemand anders komen.

‘Nou, volgens mij kun jij wel wat sterkers gebruiken. Waar was je?’ Lona trekt de dekseltjes van de bekers. Een heerlijke geur stijgt op. Gek is dat, realiseert ze zich ineens, hoe geuren in een rookvrije ruimte zoveel beter tot hun recht komen.

Aarzelend pakt Tim een geopende beker van haar aan. Koffie... Wat moet hij daarmee? Voorzichtig nipt hij iets van het bruine vocht naar binnen. Het smaakt bitter en het is bloedheet. De beker zet hij terug. Iedere handeling kost hem moeite. Elk geluid doet zeer aan zijn oren. In de gang valt een deur met een klap dicht, iemand loopt op piepende schoenen in de richting van de lift, een vrouw lacht een schelle lach, iemand anders broemt erdoorheen. Hij kan zijn ogen niet goed focussen. Op zijn telefoon knipperen lampjes... rood... groen... Buiten is het donker. Dat klopt niet. Het is toch allang dag? Hoe is hij hier in vredesnaam terechtgekomen?

‘Tim, voel je je wel goed?’ Lona begint zich nu echt ongerust te maken. Zo kent ze haar baas niet.

‘Nee... Ja... Ik weet het niet. Alles is zo... vreemd. Hoe laat is het?’ Lona kijkt op de klok die naast de doorgang naar haar eigen kamer aan de muur hangt. Een groot rond designgeval dat je moeilijk over het hoofd ziet. Handig als een gesprek iets uitloopt en je niet de indruk wilt geven haast te hebben door telkens op je horloge te kijken. ‘Halftien, koffietijd.’

‘Waarom is het zo donker?’

‘Wat bedoel je, donker?’ Lona kijkt een beetje verbaasd uit het raam. Er dreigt weliswaar weer een sneeuwbuï, maar de heldere verlichting in alle kamers van dit gebouw heeft daar absoluut niet onder te lijden. Alles is er hier op gericht om de buitenwereld ook buiten te houden. Er kan zelfs geen raam open. Als je wilt weten wat voor weer het is, moet je het gebouw uit. ’s Zomers is het vaak te koud vanwege de airco en ’s winters te warm. Of steenkoud als iemand weer eens met de knopjes heeft zitten spelen. Vooral op maandag is dat een ramp. Dan duurt het weer uren voordat de boel op de juiste temperatuur is. Enfin, vandaag was daar gelukkig geen sprake van.

‘Heb je een nacht doorgehaald of zo? Tim?’

De veertiger tegenover haar lijkt weggezakt in een wereld die niet de hare is. Verdwaasd zit hij om zich heen te kijken. Niets lijkt meer tot hem door te dringen. Lona snapt er niks van.

‘Hé, het komt allemaal goed. Ik ben zo terug.’ Voor alle zekerheid controleert ze eerst nog even de telefoon op haar eigen werkplek. Ja, die staat nog doorgeschakeld. Een automatisme dat ze zichzelf heeft aangewend. Niets is vervelender dan een telefoon die eindeloos blijft rinkelen. Voor de beller, maar ook voor de mensen die in de omgeving aan het werk zijn. Als je uiteindelijk besloten hebt om poolshoogte te gaan nemen, stopt het ding negen van de tien keer op het moment dat je de kamer van je collega binnenkomt. De meeste collega’s nemen niet eens meer de moeite om te reageren. Ze horen het misschien niet meer.

Haar eigen koffie staat nog onaangeroerd op Tims bureau. Nou ja, dat moet maar even wachten. Met een ‘tot zo’ loopt ze snel de gang op. Wat nu? Even aarzelt ze. Dan stapt ze kordaat naar de lift. Op de zevende etage zetelt personeelszaken. Daar zullen ze wel weten wat ze met zieke medewerkers aan moeten. Want dat er iets niet in orde is, staat voor Lona als een paal boven water.

Tien minuten later kijkt ze toe hoe een vriendelijke jongeman bij Tim pols en bloeddruk opneemt. Ze herkent hem als een van de

mensen die bij toerbeurt de receptie in de hal beneden bemannen. Bewaking, heeft ze altijd gedacht. Logisch natuurlijk dat deze mensen ook een EHBO-diploma hebben. Op personeelszaken hadden ze haar verhaal aangehoord en direct naar beneden gebeld: 'Welke kamer? Goed, ga maar terug, er komt zo iemand bij jullie.' En nu is de verantwoordelijkheid van haar schouders.

De jongeman blijkt André te heten. Hij knikt haar bemoedigend toe voor hij zich tot Tim richt: 'Meneer Jaspers... Zo heet u toch, hè?' Een knik van Tim is de enige reactie. Alle gedoe lijkt aan hem voorbij te gaan.

'Wat is uw geboortedatum?'

Nu fronsd Tim zijn wenkbrauwen. 'Geboortedatum? Eh... vierentwintig augustus negentien, eh...' Vragend kijkt hij naar Lona. 'Eh... negentienzevenenzestig. Nee, eh... zesenzestig...'

André verblijft of verbloost niet. 'Dank u. En uw adres?' Uit zijn zak heeft hij een telefoon gehaald waaruit hij met een paar vingerbewegingen een notitieblokje tevoorschijn tovert. Met het bijbehorende toetsenbord in de aanslag kijkt hij Tim belangstellend aan.

Die schudt zijn hoofd. 'Lona hier weet het allemaal. Ik wilde Merellaan zeggen, maar daar woon ik al een tijdje niet meer. Sorry, ik kom er zo wel op.'

'Geen punt. Kunt u me vertellen wat er precies gebeurd is?'

Het is een vraag die Tim zichzelf ook stelt. Wat is er gebeurd? Niks toch? Het is alleen zo donker hier. En waarom flikkert die telefoon? En wat is er mis met zijn stoel? Als hij zich maar even beweegt, lijkt het ding te zuchten. Voor zich op het bureau staan twee bekers met koffie. Waarom twee? Hij strekt zijn hand uit naar de dichtstbijzijnde beker. Vreemde hand eigenlijk. Bijna doorzichtig. Alle aderen zie je lopen. Hij draait hem om. Aan de binnenkant zitten diepe lijnen. Gek, dat hij dat nog niet eerder heeft opgemerkt. Op de achtergrond hoort hij iemand zijn naam noemen.

'Meneer Jaspers?'

Het gezicht dat zich naar hem toe buigt is hem volkomen vreemd. Een jong gezicht. Hij kijkt ernaar, ziet de mond bewegen, maar wat

daaruit komt dringt niet tot hem door. Hij kijkt weer naar de hand. Zijn hand?

‘Weet u wie de huisarts is van meneer Jaspers?’ André richt zich nu tot Lona.

Die schudt haar hoofd. ‘Dat weten ze bij personeelszaken toch wel?’ ‘Lijkt mij ook. Ik ga ze even bellen. Meneer is duidelijk een beetje van slag. Eens kijken of de huisarts me iets wijzer kan maken. Ik ben zo terug.’ André verdwijnt in de gang, ondertussen een paar toetsen indrukkend op zijn handige zakcomputertje.

Lona snakt naar een warme kop koffie, maar ze durft Tim hier niet alleen achter te laten. Gelukkig is André snel terug. ‘Ik heb alle gegevens hier. Geen familie die gewaarschuwd kan of moet worden. Het lijkt er sterk op dat meneer Jaspers alleen woont. Zou u hem willen begeleiden voor een bezoekje aan de huisarts?’

Lona knikt. ‘Natuurlijk, geen punt. Ik moet me hier alleen even afmelden.’

‘Fijn, dan zal ik ondertussen een afspraak voor jullie maken.’

Terwijl André pogingen doet om contact te krijgen met het nummer dat hij opgekregen heeft, pakt Lona snel haar spullen. Jas, tas, bureau afsluiten. Ze heeft geen idee voor welke verrassingen ze vandaag verder nog zal komen te staan. Alles maar meenemen, besluit ze. Een telefoontje naar de secretaresse van de chef van Tim volstaat om hem ziek en zichzelf af te melden: ‘Nee, ik heb geen idee wat er precies aan de hand is. Ja, ik hou je op de hoogte. Bedankt.’

André is heel behulpzaam. ‘Ik heb een taxi geregeld. Die is er over een kwartiertje. De huisarts zit hier niet zo ver vandaan. Hij verwacht jullie binnen een halfuur. Dit is zijn adres en telefoonnummer.’ Hij overhandigt haar een notitiebriefje. ‘En hier...’ Een ander briefje volgt. ‘...staan alle noodzakelijke gegevens die ik van personeelszaken gekregen heb. Ik ga alvast met meneer Jaspers naar beneden, dan kun jij de boel afsluiten. Wil je dat ik zijn laptop voorlopig in bewaring geef bij de receptie?’

Ze zou er zelf niet eens aan gedacht hebben. Maar het is natuurlijk de meest simpele oplossing. ‘Graag, geweldig dat je daaraan denkt.

En, eh... zou er nog tijd zijn voor een kop koffie? Die is er vanmorgen even bij ingeschoten.'

André knikt. 'Moet lukken. Beneden hebben we ook een automaat. Dan wachten we daar wel op de taxi.'

Nadat beide mannen vertrokken zijn, ruimt ze snel de dossiers op het bureau van Tim weg. Nog een laatste inspectie en dan sluit ze de deur van hun kamer. Hopelijk valt het allemaal mee en kunnen ze morgen de draad weer oppakken.

De dokter is er niet gerust op. Als een zombie zit Tim in de stoel tegenover hem.

'Lichamelijk lijkt er weinig aan de hand,' vat de arts zijn eerste bevindingen voorzichtig samen. 'Ik begrijp dat u alleenstaand bent?'

Tim knikt. Vreemd voelt hij zich. Anders kan hij het niet omschrijven. Vaag is hij zich bewust van de aanwezigheid van Lona. Een kei, dat meisje. Zó zorgzaam. Dat had hij nooit achter haar gezocht. Wat zegt de dokter nu? Opname? Dat zal toch niet gebeuren? Moe, dat is hij wel. Naar bed, slapen en niet meer wakker worden. Geen gezeur meer. De dokter praat nu met Lona. Wakker worden, jongen, het gaat over jou.

'Begrijpt u wat ik voorstel, meneer Jaspers?'

'Geen opname. Naar bed.'

Tim hoort zelf wel dat de woorden traag uit zijn mond komen. Maar hij heeft ook verschrikkelijke dorst. De ogen van deze man... ze lijken wel zwart. Waar is die aardige jongeman gebleven? Die begreep het tenminste. 'Eerst maar eens even uitrusten,' had hij gezegd. Ja, uitrusten...

Lona kijkt van Tim naar de dokter en terug. Ze heeft niet het gevoel dat er een hechte band is tussen de huisarts en zijn cliënt. Waarschijnlijk heeft Tim hem nog nooit voor iets anders nodig gehad dan voor een kuurtje om een griep te onderdrukken. En dan nu naar een ziekenhuis? Maar ja, wat anders? Thuis heeft hij niemand die voor hem zorgt, tenminste niet voor zover ze weet. Misschien is er wel een buurvrouw?

Ze recht haar rug. ‘Dokter, kunnen we het niet eerst even een paar dagen aankijken? Ik kan meneer Jaspers wel thuisbrengen en contact houden. Zo’n opname kan toch altijd nog?’ Ze voelt dat Tim ontspant. Blijkbaar is het toch tot hem doorgedrongen dat de huisarts wel heel drastische maatregelen voorstelt.

‘Tja, als u denkt dat er voldoende hulp geregeld kan worden? Het lijkt me alleen geen goed idee om meneer zo aan zijn lot over te laten.’ De dokter werpt een blik op het beeldscherm op zijn bureau. Lona verdenkt hem ervan dat hij zich bewust is van de klok die doortikt. Er zullen ongetwijfeld nog andere cliënten op hem wachten. ‘Ik zal een recept geven voor lichte antidepressiva. Dat maakt wat slaperig en meneer mag beslist niet autorijden. Zal ik ze laten bezorgen?’

Lona begrijpt dat de zaak hiermee voor de dokter voldoende afgehandeld is. ‘Nee, geeft u dat recept maar mee. Ik haal het wel even op. En bedankt voor uw tijd.’

Tim kijkt haar dankbaar aan. Hij weet zich uit de stoel te werken. Lona heeft zijn jas al in haar handen. Hij geeft de dokter een slap handje en volgt Lona terug naar de wachtkamer.

‘Zo, eerst maar een taxi regelen.’

Lona heeft nu duidelijk de touwtjes in handen. En dat is een verademing. Hij laat het allemaal maar over zich heen komen. In de wachtkamer is nog één stoel vrij. Dankbaar laat hij zich erop zakken. De stoel kraakt vervaarlijk. Overal is trouwens geluid. Hij hoort zelfs de assistente in de andere kamer praten. Hebben ze het nu over hem? Ze zullen hem toch niet alsnog wegbrengen? Een gevoel van paniek overvalt hem. Weg... Hij moet hier weg. Angstig kijkt hij om zich heen. Lona is naar de gang, dat heeft hij haar horen zeggen. Als ze niet snel terug is dan... Gelukkig, daar is ze weer. Ze lacht hem bemoedigend toe.

‘De taxi is er over vijf minuten. Zullen we buiten wachten?’

Dankbaar staat hij op. Alles gaat zo langzaam. Hij lijkt wel een oude vent. Zijn benen voelen zo zwaar en zijn schoenen kraken. Of is het de vloer? Buiten haalt hij opgelucht adem. Druk is het. Wat doen al

die mensen op straat? Het is nacht, toch? De lantarens branden en ook de auto's hebben hun verlichting aan. Uit de lucht valt sneeuw. Nat. Voorzichtig likt hij een paar druppels van zijn hand. Dorst. Hij heeft vreselijke dorst.

Uit haar tas diept Lona een pakje sigaretten op. Eigenlijk heeft ze er een bloedhekel aan om op straat te roken. Maar gezien de omstandigheden... Tim is geen roker. Zijn flat zal dus ook wel rookvrij zijn. Diep inhaleert ze de eerste trek. Waar is ze nu weer in verzeild geraakt? Had ze er beter aan gedaan om het advies van de huisarts op te volgen? Op de keper beschouwd is Tim Jaspers een volslagen vreemde. Collega, ja. Haar chef om precies te zijn. Maar betekent dat ook dat ze de zorg voor hem op haar schouders moet nemen nu hij zo duidelijk uit de roulatie is? Enfin, eerst maar eens zien dat ze hem thuis krijgt. Als de taxi voorrijdt is ze net halverwege haar sigaret. Vlug tikt ze het vuur eraf. De resterende helft verdwijnt in haar zak. Veel te duur om weg te gooien.

HOOFDSTUK 2

Aan de andere kant van het land geniet Marianne ten Cate van haar eerste kop koffie op deze maandagmorgen. Sprookjes bestaan, bedenkt ze terwijl ze haar ogen over het landschap laat dwalen. Alles is bedekt met een dikke laag sneeuw. Gistermorgen begon het. Eerst vielen er grote trage vlokken, later op de dag veranderde dat in grauwe gordijnen. Tegen de avond lag er al een behoorlijk wit tapijt over de akkers. Blijkbaar heeft het de hele nacht gesneeuwd.

Maar nu is de lucht helder en schijnt de zon. De temperatuurmeter geeft min tien aan en het is windstil. Wat een verschil met de maand december. Die was eigenlijk veel te warm en te nat. Een witte kerst zat er niet in. Jammer natuurlijk voor alle harde werkers die zich al weken hadden verheugd op een wintersportvakantie in eigen land. Ze hadden het moeten doen met nepsneeuw, glühwein, films uit vervlogen jaren en knetterende blokken hout in de open haard.

Zelf kon ze zich er niet druk over maken. Het weer had je niet in de hand. En dat was maar goed ook. Het was al moeilijk genoeg als de mens probeerde het landschap naar zijn hand te zetten. Wat daar de gevolgen van waren zag je bijna dagelijks op de televisie. Overstromingen hier, extreme droogte daar... Zou de mensheid het nooit leren?

Hier in Westerwolde was er, voor zover ze dat kon beoordelen, tot nu toe redelijk verstandig mee omgegaan. Staatsbosbeheer had een behoorlijke vinger in de pap. De moerassen waren drooggelegd, het veen was ontgonnen en kleinschalige landbouw had zich er ontwikkeld. In het noorden van de provincie hadden de grote herenboeren het land door de generaties heen al beschermd tegen invloeden van buiten. Goede landbouwgrond werd van vader op zoon doorgegeven en als er geen geschikte zonen waren, werden de dochters uitgehuwelijkt aan partijen die geacht werden het beste met het land voor

te hebben. Boeken vol waren er geschreven over de ellende die dat vaak veroorzaakte. Ze had ze altijd graag gelezen. Niet wetende dat ze ooit zelf nog eens in dit deel van Nederland zou neerstrijken.

Marianne laat de gedachten in haar hoofd als wolken aan zich voorbijtrekken. Het brengt haar tot rust. 'Ik tel mijn zegeningen', is een gevleugelde uitspraak geworden als ze weer eens betrappt wordt op staren in de verte. Ze moet er zachtjes om grinniken. Het had een uitspraak van haar vader kunnen zijn. Vijfzeventig was hij geworden...

Ben, haar eigen grote liefde, werd een halfjaar na hem begraven. Hij was nog geen zevenenvijftig, zelf was ze net vijftig. Veel tijd om te rouwen had ze zich niet kunnen veroorloven. De erfenis moest worden afgewikkeld en ze moest alle zeilen bijzetten om financieel het hoofd boven water te houden. Een nieuwe relatie begon veelbelovend, maar toen die na verloop van tijd in het slop raakte, had ze een time-out genomen. Ze had voor een jaar een woning kunnen huren, hier niet eens zo ver vandaan. De dag waarop ze haar auto onder de carport zette, staat in haar geheugen gegrift. De stilte en de pittige geur van de herfst...

Al snel had ze kennis gemaakt met haar achterbuurman. Door zijn toedoen was ze betrokken geraakt bij een stichting, die was opgericht door de weduwe Hiddema. Moeder Hiddema droomde er al jaren van om iets te doen voor kinderen die tussen wal en schip dreigden te raken. Na het overlijden van haar man zette ze alles en iedereen aan het werk om die droom te realiseren. Op haar erf werden verblijfsunits gebouwd waar in de zomermaanden kinderen die even uit hun omgeving weg moesten, een paar zorgeloze vakantiedagen konden doorbrengen. Als Marianne terugdenkt aan die periode verschijnt er een glimlach om haar mond. Al die nieuwe indrukken en de lieve mensen waarmee ze in aanraking kwam en mocht samenwerken... Toen duidelijk werd dat ze niet meer terug zou gaan naar de Randstad, had ze een betrekking aanvaard als gezelschapsdame voor de oude mevrouw Hiddema. Een deel van de grote boerderij werd gere-noveerd en daar kreeg ze haar eigen appartement. Moeder Hiddema

bewoonde het oude woonhuis en een ander deel werd ingericht als gemeenschappelijke keuken en ruimte voor activiteiten tijdens de zomerkampen. Het bleek een uitstekende formule. Hiddema Erve werd in korte tijd een begrip in de wereld van de hulpverlening.

Met een zucht maakt Marianne zich los van het uitzicht. Inmiddels is dit nu de derde winter die ze in Westerwolde meemaakt en met al deze sneeuw beslist de mooiste. Ze schenkt zichzelf nog een kop koffie in. Ze verwacht een gemeenteambtenaar. Vorige week heeft ze contact opgenomen met het stadhuis. Er is een vacature op Hiddema Erve die zo snel mogelijk ingevuld moet worden. Over twee maanden gaat de huidige beheerder hen verlaten en het zou prettig zijn als die de nieuwkomer nog kon inwerken. Helaas ontbreken de middelen om een volwaardig salaris te betalen. En daar komt die ambtenaar nu over praten. Binnen de gemeente zijn er speciale regelingen voor mensen die een beroep doen op de sociale voorzieningen. Als ze in staat zijn om te werken worden ze binnen enkele dagen, met behoud van hun uitkering, geplaatst bij een potentiële werkgever. Dat kan dan uitgroeien tot een vaste baan. Zo was het ook met de vorige beheerder gegaan.

Er trekt een glimlach over Mariannes gezicht. Wie had kunnen denken dat Thea hier haar geluk zou vinden? Toen ze in de aanloopfase van het project zaten, had ze haar vriendin hierheen gehaald. Die zat in een moeilijke periode van haar leven en greep de kans om een nieuwe start te maken met beide handen aan. Ze liet net als Marianne het Westen voor wat het was en accepteerde een job als opzichter over de bouw. Al snel maakte ze zich onmisbaar. Toen het grove werk erop zat, ging ze aan de slag als receptioniste en beheerder van het complex met een eigen onderkomen op het terrein.

Inmiddels was ze echter vaker te vinden bij Bart de Wiede. Zijn huis, in een dorp hier zo'n tien kilometer vandaan, lag volledig overhoop. Na het overlijden van zijn vrouw had hij de boel een beetje laten versloffen. Met Thea wilde hij graag een nieuwe start maken. Na lang aarzelen had ze hem haar jawoord gegeven. Maar voordat ze gingen trouwen moest het huis eens goed onder handen genomen

worden. En dat was een kolfje naar de hand van de bruid in spé. Arme Bart! Avonden had Marianne met hem en Thea aan de grote werktafel bij Arjan gezeten. De bouwtekeningen werden tevoorschijn gehaald, er werden ontwerpen gemaakt waarvoor muren zouden moeten worden gesloopt en ergens anders weer opgetrokken moesten worden. Vervolgens ontstonden er weer andere ideeën en kwamen er nieuwe tekeningen op tafel. En Arjan maar schetsen. Gezellige avonden waren het geweest. Ze hadden met elkaar gegeten en gedronken, er was gelachen en gehuild... Arjan Groenewold was onbetaalbaar, een schat en ook nog eens een getalenteerd architect. Hij was, zo realiseert Marianne zich, de eerste mens met wie ze kennismakte toen ze hier kwam wonen. Toen was hij haar achterbuurman. Nu de man die ze niet graag meer uit haar leven zou zien verdwijnen, maar waar ze niet mee wil samenwonen. En hij begrijpt dat.

‘Neem je tijd,’ was zijn reactie geweest toen ze hem, wat beschroomd, deelgenoot had gemaakt van haar bezwaren. ‘We latten en als je ooit van gedachten verandert, dan hoop ik de eerste te zijn die het hoort.’ Hij had haar in zijn armen genomen en haar zijn eeuwige liefde en trouw bezworen. Sindsdien brengen ze veel van hun vrije tijd samen door. Ze slapen bij elkaar als het zo uitkomt, maar hebben ook ieder hun eigen onderkomen.

Marianne ervaart het als een verademing. Toch kan ze zich ook goed verplaatsen in de keuze van haar vriendin voor het huwelijk. Bart is een schat en ze passen zó goed bij elkaar. Thea had geen betere man kunnen treffen. Ze delen een passie voor auto's en motoren. En dan is er ook nog de splinternieuwe touringcar die Bart vorig jaar heeft gekocht. Samen hopen ze met de onderneming ‘Groen Reizen’ een leuke invulling te geven aan de dagen die hun in deze fase van hun leven nog gegeven zijn. Ja, bedenkt ze nogmaals, sprookjes bestaan. Vandaag is het stil op Hiddema Erve. Moeder Hiddema logeert al een week bij haar broer en schoonzuster. Die hebben een klein winkeltje in antiek in Oudeschans en daarbij een prachtig woonhuis. Zelf was ze een paar dagen bij Arjan geweest, maar die had haar

gisteren in de loop van de middag hier afgezet. Hij ging door naar zijn dochter en schoonzoon. Met een jongen van bijna negen en een meisje van ruim anderhalf kon het stel af en toe wel wat hulp van opa gebruiken. Het was een gewoonte geworden dat hij op maandag zijn kleinzoon naar school bracht. Daarna nam hij dan voor een paar uur de zorg voor de kleine Mireille van zijn dochter over. Het gezin woonde net over de grens in Duitsland. Meestal reed hij er 's morgens vroeg naartoe. Maar omdat er zoveel sneeuw verwacht werd, had hij het verstandiger gevonden er al op zondagmiddag heen te gaan. Voor Marianne was het geen straf geweest om eens een avondje alleen op Hiddema Erve door te brengen. Ze had tv gekeken en was redelijk op tijd naar bed gegaan.

Een blik op de klok herinnert haar eraan dat het tijd wordt om naar het kantoortje te gaan. De boel alvast een beetje opwarmen. Ze opent de deur naar het erf en snuift de pittige winterlucht diep naar binnen. Met een beetje geluk blijft het zonnig. Dan zou ze vanmiddag wel eens een boswandeling kunnen maken. Dat komt er eigenlijk veel te weinig van. Er is altijd wel wat.

‘Misschien zou u kunnen overwegen om de vacature te splitsen?’

De ambtenaar blijkt een aardige vrouw van rond veertig. Ze had zich stipt op tijd gemeld. Vorig jaar met Koninginnedag, zo vertelde ze, was ze hier ook geweest. Toen had ze meegelopen met de burgemeester langs de evenementen die in de verschillende dorpen georganiseerd werden. Ze herinnerde zich ook nog hoe druk het toen op Hiddema Erve was met een kramenmarkt en een wedstrijd fietspimpen voor de jeugd.

‘Vanaf half april tot half oktober moet het niet zo moeilijk zijn om de receptie te bemannen. Er zijn dames genoeg bij ons ingeschreven die daar geschikt voor zijn. In de wintermaanden is de receptie toch gesloten? Ja, dan gaat het daar dus om seizoenswerk.’ Ze maakt een aantekening in het schrijfblok dat ze al bij aanvang van het gesprek uit haar koffertje heeft gehaald.

‘Terreinbeheer en huishoudelijke dienst is een lastige combinatie.

Eigenlijk zou u een conciërge nodig hebben die deels afgekeurd is. Maar of er iemand is die hier dag en nacht aanwezig wil zijn? Als ik al iemand voor u heb, dan woont die toch in de directe omgeving. Mmm...’ Ze zuigt op haar lip, kijkt eens naar het plafond alsof daar de oplossing vandaan komt en buigt zich dan weer over haar papier. ‘Misschien een deeltijdbaan... een nachtwaker...’

Marianne laat haar maar even haar gang gaan. Tenslotte weet deze dame beter dan zij welke gegadigden er beschikbaar zijn. Als ze een uur later afscheid nemen, blijft Marianne met een onbestemd gevoel achter. Toen Thea een halfjaar geleden aankondigde dat ze hier haar langste tijd wel had gehad, had ze zich geen zorgen gemaakt. Een welverdiende vakantie stond voor de deur. Eenmaal terug had ze de zaak voor zich uit geschoven. Ze hoopte er onbewust op dat er wel een oplossing uit de hemel zou komen rollen. Al snel zat ze in de voorbereidingen voor het sinterklaasfeest. Kerst en Oud en Nieuw volgden. En voordat ze er erg in had was het januari. De eerste week van het nieuwe jaar was ze druk geweest met het opruimen van alle versieringen en met het bijwerken van de administratie. Maar vorige week had ze toch het gevoel gekregen dat ze iets moest ondernemen. De bruiloft van Thea en Bart staat gepland voor half maart. En dat lijkt ineens angstig snel dichterbij te komen...

HOOFDSTUK 3

‘Hoi Lona... Ja, blijf even hangen dan maak ik het me hier iets makkelijker.’

Paul de Winter schenkt zichzelf het pilsje in dat hij net uit de koelkast heeft gehaald. Maandag is altijd een drukke dag op kantoor en ook vandaag was het weer behoorlijk uitgelopen. Maar gelukkig was hij op tijd om het telefoontje van zijn vriendin direct te kunnen beantwoorden. Dat telefoontje is een rustpunt geworden in zijn leven. Op de dagen dat ze niet bij elkaar zijn praten ze elkaar na werktijd op deze manier even bij. Over het werk, de familie of iets wat er die dag in de wereld is gebeurd, lekker met de voeten op de tafel, sigaretje erbij...

‘Ja, ik zit. Vertel, hoe was je dag?’

Aan de andere kant van de lijn hoort hij een diepe zucht. En vervolgens iets wat hem de wenkbrauwen hoog doet optrekken. ‘Wat zeg je? Bij je baas slapen?’

Paul is er de persoon niet naar om snelle conclusies te trekken. Zeker niet als het om zijn meisje gaat. Eind april vorig jaar hebben ze elkaar voor het eerst ontmoet tijdens een symposium, georganiseerd door hun gezamenlijke werkgever. Van zijn kant was het liefde op het eerste gezicht geweest. En nog steeds vliegen de vlinders in zijn buikstreek op als hij haar stem hoort. Dat ze een eigen willetje heeft, dat was hem al snel duidelijk geworden. Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken. Laat die maar schuiven, had hij gedacht. En vanuit de zekerheid dat ze best in staat was om zichzelf te redden, had hij er ook geen enkele moeite mee dat ze elkaar alleen in de weekenden troffen. Haar baan en flat in Den Haag waren haar dierbaar. Zelf had hij zijn stek hier in Utrecht. Voorlopig nog wel. Want in zijn achterhoofd speelde hij toch met de gedachte om samen met Lona ergens een nestje te bouwen en kindertjes een